

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

UNA PANOTXA.

Jo 'm creya que la comissió nombrada per l' Ajuntament per desengranar la panotxa del Sr. Cuyás compliria la seva feyna, garbellantla fins al últim grà, per que no quedés ni la més petita engruna de sospita.

Pero per lo que hi vist, si la cosa ha anat poch á poquet, en cambi s' ha fet tant malament com podia ferse.

Lo dictàmen va sortir á llum dimars mal dia y á petició de un senyor concejal, va quedar sobre la taula. Vuit dias més de dormir: vuit dias més de meditar sobre la pasta de qu' están formats los bunyols del Ajuntament en los quals hi intervè lo gran coch senyor Fontrodona.

Aném al grà, ja que de blat de moro 's tracta.

Lo dictàmen reconeix un fet.

Que 'l Sr. Cuyás, que al cel siga, dias endarrera, prevalentse del càrrech que desempenyava dintre de la comissió de consums, va manar, que sense provehirse de papeleta del fiellato del Port, una gran quantitat de blat de moro anés desde 'l vapor Vidat-Sala á un magatzem del carrer de l' Alegria.

Es á dir: un concejal, un individu de la comissió de consums se dispensa de un requisit que la ley estableix per tothom, sense distinció de classes ni de cate-

gorias. ¿Ab quin objecte? La comissió es compassiva: no vol averiguarho. Reconeix que aquest sistema pot donar lloch á defraudacions, y res més.

Després parla de un guarda que perque 'l Sr. Cuyás 'l hi mana, deixa que 'ls carros passin sense inconvenient, y de un altre que perque 'l Sr. Cuyás 'l hi ordena va prenent nota de las carretadas qu' entran. Y la comissió declara que ni 'l un ni 'l altre tenen cap culpa, perque obeheixen á un superior, y 'ls prevé que de aquí endavant no faltin á la ley.

Tractantse de uns guardas tant sumissos y obediets á la veu de un individu de la comissió de consums, pregunto jo: ¿Qué haurian fet si 'l Sr. Cuyás los hi hagués previngut que prenguessin nota dels carros y que s' equivoquessin?

Adverteixin que jo no dich que 'l Sr. Cuyás los hi recomanés semblant cosa; no més pregunto ¿qué haurian fet, dat aquest sistema de obediencia passiva, y tenint una prova de que hi ha funcionaris que 's descuidan de las prevencions de la ley quan reben un ordre dels seus superiors?

La comissió no s' hi trenca 'l cap: la comissió tot ho troba pla: s' entrebanca ab una estiva de blat de moro y diu que ha rellicat perque 'l terreno que trepitja es llis y fi com l' asfalt del Pla de la Boqueria.

Las conclusions de la comissió es de lo que més me xoca. «L' Ajuntament, diu la primera, ha vist ab sentiment lo fet realizat pel Sr. Cuyás, perque pot donar lloch á defraudacions, encare que regoneix que en l' assumpto present no n' hi ha hagut.»

Y aquí tenen que per més que 's tracti de un assumpto que ha nascut al carrer de l' Alegria, al Ajuntament l' hi dona sentiment.

Després recomana als empleats que en lo successiu s' atingan á la ley y que no se 'n separin encare que 'ls ho mani un individu de la comissió de consums. Es diferent, venen á dir després, que 'ls ho manés tota la comissió en pes. Es á dir: lo que 'l Sr. Cuyás per si sol no está bé: are si 'u fessin tots los de la comissió de consums ja fora un' altra cosa. ¡Viva la tranquilidad!

Seguidament declara que 'l Sr. Cuyás es incompatible per formar part de la comissió de consums.

A n' aixó podrá dir lo Sr. Cuyás ab molta rahó:—¿Y donchs, perquè me 'n nombravan? ¿Qué no 'u sabian que jo tractava ab blat de moro?

Y per últim demanan á l' Ajuntament que 's quedi l' assumpto tal com está y sense ulteriors resultats.

Perfectament: *Ego te absolvo*, etc., etc.

Tal es lo dictàmen, segons lo que vaig poder entendre.

La comissió ha volgut que no hi hagués sino pecats venials, irregularitats ignoscents, res.

Jo no sé si l' Ajuntament se donará per satisfet al veure aquesta monstruosa barreja de pebre, vinagre y sucre-candi. Lo que casi puch assegurar, es que Barcelona, quan l' hi dongan á probar aquesta sustancia tant estrambòlica, farà una ganyota de disgust, y escupirá, com lo malalt quan l' hi fan pendre una medicina repulsiva.

De tothom hi ha dret á exigir lo compliment de la ley; pero quan se tracta de una persona encarregada de mantenirla y de ferla observar, aquest dret puja de grau. Es cert que un descuit pot tenirlo tothom; pero un individu que per la seva posició no toleraria, ni podria tolerar un descuit dels altres, méns pot permetre's que á n' ell pugan tirarli en cara. Per dirho clar: si un particular entrés una carretada de blat de moro, podria dir:—Jo no 'u sabia que hi hagués fiellato. Lo Sr. Cuyás en cambi no pot dirho.

Y aquí tenen tota una panotxa de càrrechs. La panotxa es grossa, colossal, digna de figurar en una exposició de irregularitats de las que are s' estilan. Ella sola té prou blat de moro, pel Sr. Cuyás, y per tots los regidors que arribin á aprobar lo dictàmen.

Y ab las fullas se 'n pot omplir una mánega, perque la comissió investigadora descansi de las sevas fatigas per tots los sigtes dels sigles.

P. DEL O.

UN LLIBRE NOU.

Se titula «*Poemas, fábulas, quèntos, novelas: quadros de la escola realista en catalá modern*» y 'l firma *Marti Ricart*, nom que sembla un pseudónim, ja que al menos fins are era desconegut en lo camp de las lletres catalanas.

Lo seu estil també es nou. S' hi descubreix un poeta y un observador, pero voltat de núvols vaporosos. En la prosa y en lo vers té tochs segurs, color, moviment, rasgos; pero hi falta alguna cosa: hi falta meditació, algun estudi y sobre tot paciència per acabar. En lo poema «*Lo mon*» es ahont sobresurten més aquestas qualitats y aquestes defectes: es lo tal poema una colección de bocetos, alguns d'ells grandiosos; pero hi falta conjunt. Los topes que s' hi observan haurian de detallarse. Respecte á las fábulas n' hi ha que son veraderament originals y altrás que tenen tal volta una explicació un xich violenta. Las novelas es lo millor del volum. Las *Memorias del bastard* per si solas volen lo préu del volum. Si l' autor cultiva aquest género l' hi prometem honra y profit, sempre que ab l' estudi aboní las sevas naturals condicions que son molts y bonas.

Respecte als quèntos, preferim donarne una mostra als nostres lectors trasladant lo següent:

LO POBRE DE MÍ Y EN TU RAY.

En Pepet y 'l Paco son dos estudiants íntims amichs. En Pepet viu en lo primer pis, perque es fill del amo de la casa.

Lo Paco viu a las golfas ab sa familia: son pare t'è botiga de fustè, pero fá tot quant pot perque 'l fill li segueixi carrera.

Quan los dos amichs van al café paga sempre en Pepet. ¡Ei ray!

Ja ho crech si es fill d' un propietari.

Cada any á últims de curs y de vegadas tot l' istiu, los dos amichs han de anar á conferencia, d' aquesta manera 'l catedràtic los aproba encare que no estudiin gaire.

Ja 's pot pensar qui dels dos paga la conferencia.

Acabat lo curs es precis celebrarho com se déu.

¡Pobre Paco! ¡Ei prou faria si poguès! ¡Prou convidaria á tothom ja que ha quedat bé en los exámens...

pero que s' hi farà... es fill d' un pobre fustè, segueix la carrera ab molta pena y no pot fer sacrificis... ¡Oh si poguès ferho...!

¡Oh, de nit! Molts asseguran que en aquesta hora fá 'l pinxo per tot arreu.

Y diuen si viatja pe 'ls pobles de fora y per ferse popular fins entra en los cafés ab màniga de camisa.

Un dia en Pepet lo troba y aquestas son las primeras paraulas que li diu.

—Noy t' has tornat mitx focat del bolet.

—¡Oh caratus! respon l' altre cridant més que ell.

Tu ray te'n pots ben riure, á tú totas te ponen. Jo si que tinch de treballar per viure, ó sinó, com ho faria pobre de mi... Es clar, com tú ja 'ls tens y jo encare tinch de fèrmels...

—Ets un ambiciós...

—Y tú un sach carregat d' orgull. ¿Qué t' dol que jo fassa carrera?

—Vès... desagrahit.

—Vès... tonto.

Y d' aquesta feta en *Tu ray* y en *Pobre de mí* no 's miraren més la cara...

Vingueren á l' últim unas eleccions.

Lo colegi electoral estava plé de pinxos.

Ningú s' entenia; mes á lo millor, las urnas van anar en l' aire las pepeletas per terra y ben prompte hi hagüé tiros y garrotadas.

Lo pobre Pepet allí vá rebre y 'l van portar á casa seva ab la cama atravessada per un balasso.

No tinguin pò que hi fos, no, en Paco... Cá barret...

En aquella hora ja prenia 'l camí de Madrid perque habia surtit diputat.

Y avuy dia á més de diputat també ha sigut senador.

Té molt mala anomenada; pero la questió es qu' ell s' ha fet una casa al *Ensanche*.

Un dia li parlavan del pobre Pepet que s' ha hagut de vendre la seva per anar á pendre banys y encare que curi quedará coix tota la vida.

—¡Ei ray! respongué son ex-company. ¡Perqué no s' espavilaba! Jo si tot lo que tinch... m' ho hi guanyat tot sol. ¡Aixó es merit! Sino com ho hauria fet *Pobre de mí*...! Ja estava ben llest.

Més de quatre *Tu rays*, al llegir aquest cuento, repasarán involuntariament sa historia, malchint á n' algun *Pobre de mí* que també 'ls ha fet anar coixos...

Passan alguns anys, y en Pepet va perdent la poca clientela que de si tenia, perque 'l defensar plets no li agrada y á més per aquesta classe de treballs no li queda temps.

Luego reb desenganyos amorosos, donchs primè es lo confès que un promés de ideas avansadas.

La promesa aixis ho fá creure; pero las donas á mi no m' enganyan, tota vegada que també prenen á un liberal, quant aquest es ben rich.

La promesa, lo que ha indagat per medi del confès (que tot ho sab) es que en Pepet va perdre molts diners ab la fundació d' un periódich que á l' últim ha plegat per falta de suscritors.

¿Que fá entre tant en Paco?

Frecuenta toda classe de reunions y las senyoretas li diuen:—Aixó si que es merit! Vosté, fill de un pobre fustè, y haver arribat á teni una carrera tant noble y brillant... Vosté deu estar orgullós de si mateix... deu estarho per forsa, y en vritat ab rahó.

Y en Paco ja no es dependent de cap oficina.

Molt al contrari, de dia fá 'l senyó.

¿Y de nit...?

¡Oh, de nit! Molts asseguran que en aquesta hora fá 'l pinxo per tot arreu.

Y diuen si viatja pe 'ls pobles de fora y per ferse popular fins entra en los cafés ab màniga de camisa.

Un dia en Pepet lo troba y aquestas son las primeras paraulas que li diu.

—Noy t' has tornat mitx focat del bolet.

—¡Oh caratus! respon l' altre cridant més que ell.

Tu ray te'n pots ben riure, á tú totas te ponen. Jo si que tinch de treballar per viure, ó sinó, com ho faria pobre de mi... Es clar, com tú ja 'ls tens y jo encare tinch de fèrmels...

—Ets un ambiciós...

—Y tú un sach carregat d' orgull. ¿Qué t' dol que jo fassa carrera?

—Vès... desagrahit.

—Vès... tonto.

Y d' aquesta feta en *Tu ray* y en *Pobre de mí* no 's miraren més la cara...

Vingueren á l' últim unas eleccions.

Lo colegi electoral estava plé de pinxos.

Ningú s' entenia; mes á lo millor, las urnas van anar en l' aire las pepeletas per terra y ben prompte hi hagüé tiros y garrotadas.

Lo pobre Pepet allí vá rebre y 'l van portar á casa seva ab la cama atravessada per un balasso.

No tinguin pò que hi fos, no, en Paco... Cá barret...

En aquella hora ja prenia 'l camí de Madrid perque habia surtit diputat.

Y avuy dia á més de diputat també ha sigut senador.

Té molt mala anomenada; pero la questió es qu' ell s' ha fet una casa al *Ensanche*.

Un dia li parlavan del pobre Pepet que s' ha hagut de vendre la seva per anar á pendre banys y encare que curi quedará coix tota la vida.

—¡Ei ray! respongué son ex-company. ¡Perqué no s' espavilaba! Jo si tot lo que tinch... m' ho hi guanyat tot sol. ¡Aixó es merit! Sino com ho hauria fet *Pobre de mí*...! Ja estava ben llest.

Més de quatre *Tu rays*, al llegir aquest cuento, repasarán involuntariament sa historia, malchint á n' algun *Pobre de mí* que també 'ls ha fet anar coixos...

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS DE HOMES CÉLBRES.

Miquel Angel vá pintar un fresch per una iglesia de Roma, que representava á Sant Pere y Sant Pau. Siga casual, siga intencionat, la cara dels sants vá sortirli molt encesa, y un cardenal dirigitse al artista l' hi digué:

—La composició es magistral; pero trobo una cosa.

¿Cóm tenen la cara tant roja aquest parell de sants?

—No 'u estranyéu, vá respondre l' artista; es que al veure á l' iglesia tant mal gobernada 'ls hi surten los colors á las gallas.

Julio Favre era un home que tenia sortidas molt promptes y agudas.

Sentia un dia parlar de aquest nou género que está fent furor á Fransa, es á dir, del género realista, y un dels admiradors de aquestas obras en que 'l mérit literari está suplert per una gran dössis de poca vergonya, deya:

—Que digan lo que vulgan; per cultivar lo género realista es necessari ser molt observador: es precis observarho tot.

Interrupció de Favre:

—Si senyor, tot, inclús las conveniencias.

Condé, 'l gran general, passava per un poble petit de provincia, y l' arcalde encarregat de felicitarlo en nom del poble, l' hi digué:

—Senyor: are jo podria pronunciar un discurs de

un' hora y mitja; pero 'l suprimiré si prometéu conseguir que dispensin al poble del pago de la contribució de guerra.

Condé, sens titubejar, vá respondre:

—Concedit.

Lo general Manso estava desempenyant lo càrrech de capitá general de Valencia. Vá saber un dia que en una reunió de l' aristocracia de aquella capital s' havian ocupat d' ell, fent brometa sobre si avans de ser general havia sigut moliner.

En Manso vá convidar á dinar á tots los individuos que formavan part de aquella tertulia. Tots van comparéxehi ab la sonrisa als llabis, vestits d' etiqueta y fent grans cortesias.

—Senyors, vá dirlos quan eran á taula. Jo sé que dias endarrera á tal reunió van dignarse ocuparse de mi, dihent que jo avans de ser general, era moliner.

Tothom vá tornarse roig.

—No, senyors, vá anyadir en Manso: no era moliner; era menos que aixó: era mosso de un moli y ajudava á carregar los sachs. Pero aquestas créus que veuen sobre 'l meu pit las hi guanyadas de una á una sobre 'l camp de batalla: los galons que adornan lo meu uniforme 'ls hi obtingut derramant la mèva sanch... Y no dech alabarme, pero diguin: ¿quants de vostés que s' haguessin trobat de mossos de un moli haurian arribat á la Capitanía general de Valencia?

Contan que 'ls aristócratas valencians aquell dia no van dinar de gust.

LA FLOR DE AMOR.

(PERA L' ALBUM DE LA SRA. D.ª FRANCISCA A. DE ALBAGÉS.)

Tot voltat de bell brancatje y á la vora de un camí,

plé de flors de tolas menas hi ha un hermós y vert jardí.

Una nena entre 'l fualtje cullint flors y entrellassant ab clavelis tendres cadenas,

alegroya va cantant:

—Soch jardinera,

vench rams y flors,

dálias y rosas

de tots colors:

sols una 'n guardo,

flor de mon cor,

que no es per vendre

ni 's paga ab or.—

Passa un jove rich y noble.

—¿Voléu flors, galan donzell?

—Dom un bes de ta boqueta y te 'l pago ab un anell.

—Féu, féu via cap á poble; jo vench flors sols del jardí.

—Adéu donchs jardinereta.

—Déu vos guardi com á mí.—

Y en tant s' allunya lo jove ayrós,

la jardinera diu cullint flors:

—Vench dálias, rosas

de tots colors;

mes no es per vendre

la flor de amor.—

Vé un hereu de una masía.

—¿No vo éu clavells, hereu?

—Oh! Molts veig que 'n tens per vendre.

—Molts y frescos ¿quin triéu?

—Una rosa 't compraria de tas gaitas de carmí...

—No sou vos qui 't ha de pendre; ja podéu seguir 'l camí.—

La jardinera

dóna un bell tom

y canta alegre

lligant un pom:

—Vench dálias, rosas

de tots colors;

mes no es per vendre

la flor de amor.—

Baixa llest ab sa escopeta un alegre cassador.

—¿No 'm voléu comprar cap toya?

—Del jardí no vull cap flor; venme sols la miradeta

de los ulls, fills del cel blau.

—Los ulls no ven la noya.

—Donchs adéu.—Adéu siau!

Empren sa via lo cassador;

la jardinera

canta més fort:

—Vench dálias, rosas

de tots colors;

mes no es per vendre

la flor de amor.—

Passa trist y trist s' atura un senzill pastor veht.

—Pastoret tinguéu non dia;

¿que 'm compréu de mon jardí?

—¿i com tinch l' ánima pura tinguéu nom y fos ben rich,

una flor?—Tal com ho dich.
—Voléu tenir-la?
—Oh! Y de debó!
—Com s' anomena?
—La flor de amor.
—Res podéu darme'n?
—Mon cor tant sols!
—Jo accepto 'l cambi:
vostra es la flor.

C. GUMÀ.

ESQUELLOTS.

Se ha descobert una cosa.

Alguns tinents d' arcalde, sense acort de l' Ajuntament, y sense cóm va ni cóm costa, han cambiat de districte.

Aixís per exemple: 'l de Hostafranchs se n' ha anat a la Barceloneta y 'l de la Barceloneta a Hostafranchs: en Fontrodona ja no es del districte de l' Universitat, etc., etc.

Vostés dirán:—Y are ja qué obeheix aixó?

Es molt senzill. Ordinariament cada hù regentava 'l districte que va nòbrarlo. Pero com que la llei diu que no poden ser elegits per un districte, los que en ell hajan exercit jurisdicció, y are s' acostan eleccions, alguns dels nostres tinents d' arcalde mudan de casa per preparar-se la reelecció sense dificultats.

Y aixó qu' en Fontrodona, 'l dia de l' inauguració dels pous de Moncada deya:

—«Banco de espinas, es el del Ayuntamiento.»

Si, vaja: are ho entench. Lo que té espinas no es precisament lo banch de l' Ajuntament, sino l' arrós ab congre, que tot sovint menján los concejals.

Aquesta senmana no m' ocupo de teatros perque no s' ha fet res de nou. Prescindeixo del *D. Giovanni*, que ja s' haurá estrenat quan vostés llegirán aquestas ratllas; pero qu' encare no s' coneix l' éxit quan jo las escrich.

En la *Aida*, en Barbaccini vá portarse com un home. Un filarmónich deya: —*Tenors* d' aquest *tenor* es lo que s' necessita, y no d' aquells que quan cantan sembla que cridin ausili.

A Cala ciutat discuteixen los presupuestos, y á pesar dels molts discursos que s' fan en contra tots los articles s' aproban.

Vaya, no faltaria més!
Diuen que la cosa porta pressa, y no obstant los discursos no s' acaban may.

Un amich meu proposa un remey y es lo següent:
—Que aprobin los presupuestos sense discutirlos; y en quan als discursos ja 'ls farán després.

En Ficarra, aquell cómich italiá que vá venir ab la *Friggerio*, are ha entrat á formar part de una companyia espanyola.

Es un actor original: vá comensar treballant en francés: entra després al teatro italiá y are s' fica al espanyol. Jo no desconfio, si ell s' hi empenya, de veure'l á Romea, fent papers de pagés ab en Fontova.

Ja tenim un altre pintor de profit. Vajin á veure 'ls quadrets que 'n Roig y Bofill ha exposat á ca 'n Parés y diguin qué 'ls ne sembla.

Encare no fá quatre dias que aquest xicot ni sols somiaba ab ser pintor, y tot d' un plegat s' engresca, y apunte per un cantó y pinzellada per l' altre, surt are ab cinq quadros, que semblan fets de un mestre.
¡Vamos, encare hi ha artistas!

A Bèlgica un gran número de catòlics s' han reunit prenent per quan se morin un acort important.

Se tracta de no ferse dir més que una missa resada, destinant tot lo demès que s' gastarian per oficis y pompa religiosa, á socorre 'ls pobres.
¡Ay pobrets! Si 'u fessin aquí á Espanya, estich segur que ni menos los hi donarian terra sagrada.

Anunci que llegeixo en un periódich:
«Se vén per la meytat de son valor lo crèdit de uns 400 pans qu' está debent l' Ajuntament de Barcelona.»

Noticia que llegeixo al Brusi:
«Ja s' están arreglant los gegants que sortirán per Corpus. L' Ajuntament ha disposat que se 'ls encarni la cara.»

Lo que dirán vostés y tot home de sentit comú:
«No valdria més que lo que s' gastan pèls gegants ho emplehessin en pagar lo que deuen?»

A Madrid s' ha celebrat la festa de Sant Isidro. Resúmen. Lo de cada any: algunas ganivetadas y varios presos.

A l' ermita de Sant Isidro hi ha una font que cura la febre; pero no hi ha cap pelegrí que no se 'n duga una botija plena de aquell vinet que 'n dona.
Per lo tant no estranyin aixó de las ganivetadas. Es tanta la devoció de alguns pelegrins, que ab lo ganivet á la mà s' proposan fer santus sobre 'l pit de un company y l' hi enfonzan.

Los xatos xichs y 'ls xatos grans aquest dilluns de Pasqua van sortir á fora y ván mullarse.

L' endemá alguns estavan costipats de nás, y un los hi deya:

—Oh! 'l vostre costipat ray: com que sou xatos no es tant gros com lo dels que tenim un nas una mica llarch.

En lo número vinent procuraré darlos compte de l' inauguració del Tivoli, que aquest any se presenta completament restaurat.

També parlaré dels nous artistas que han de debutar al Circo Ecuestre.

Y sobre tot de la companyia de opereta francesa de Novedats, sobre la qual no més los hi diré que hi vist lo retrato de dugas cantants..... que ¡vaja! creguin que s' hi podrá anar per la bona cara.

A Avinyó los enterra-morts s' han declarat en huelga.

—Aixó ray, deya un que troba remey per tot: que s' hi declarin los metjes y no s' morirá ningú.

Aixó es com lo remey per la filoxera. Que s' deixin de neolina y de sulfuro de carbó. No hi ha com buscar un insecte enemich d' ella, que se la menji.

La sortida final la dedico al Sr. Fontrodona y que 'n prengui la bona voluntat.

—Escolta Quimet, l' hi deyan á un home molt estalviador. ¿Perqué portas uns pantalons tant llarchs?

—Perque tinch observat, que 'l sastre lo mateix ne tá pagar de uns de llarchs que d' uns de curts.

QUÈNTOS.

Un marit molt sentenciós deya á un amich seu molt poca vergonya la següent màxima:

—Desenganya 't, noy, la dona es com un llibre.
—Donchs, mira, responia l' amich, quan hajas acabat de enterarte de la tèva, fes lo favor de deixarmela, que ja fá molt temps que no tinch res per llegir y 'm fastidio.

—Doctor, deya un home molt tonto, observi que lentament me vá 'l pols.

—Es natural.
—Y perqué?
—Cóm vol que marxi depressa anant sobre un burro?

Jo conech á un músich que toca la trompa. Temps endarrera vá fer molts coses per entrar á un teatro á tocar; pero al cap de tres dias vá cansarse'n.

—Me 'n torno á tocá á la Patacada, vá dirme.
—Y aixó?
—Home 'l teatro 'm fastidia: á la Patacada al menos tot tocant la trompa puch fumar.

Un cabo festeja ab una ninyera. Quan l' hi donan la llicència absoluta s' queda sense feyna, y la seva xicota l' hi diu:

—Vols que parli als senyorets á veure si 't volen per criat.
—No, noya, no: no estich per amos.
—Y donchs ¿qué pensas?
—Qué vols que pensi? Que es massa trist tenir de obehir, quan un hom está acostumat á manar.

A Fransa tots los joves ván á servir; y després del servey actiu, durant un número d' anys formán part de la reserva y han de anar á las operacions un dia determinat de dias.

Sabut aixó té gracia la següent anécdota qu' explica un periódich francés.

Se tracta de un senyor millonari qu' es á operacions ab l' exercit territorial. Lo seu fill té quatre anys, y está tip de veure com la seva ninyera compra tabaco per un sargento ab qui festeja.

—Mamá, diu un dia, donam dos franchs.
—Y qué 'n farás?
—Compraré tabaco pèl papá. No véu qu' es soldat, pobre papá.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
Mitx nom es d' un que m' estima
la prima;
bens sustos molts cops me dona
segona;
y dich sempre al dir ligera
tercera.
Gran mal de cap se li espera
al que 'm vulgui endevinar;
y molt y molt gastará
prima segona y tercera.

E. FUSTÉ.

II.
Negres com ma dos primera
té los cabells la total,
y la cara tan dos tersa
que dona gust de mirar.

CÓMICH D' HORTA.

ANAGRAMA.

Lo senyor tot pren á tot
cada cop que jo li dich
qu' una tot me perseguix
y que no 'm deixa dormir.

DOS PUNTS.

SINONIMIA.

En lo carrer de lo tot
á dalt d' un terrat m' estaba
y desde allí contemplaba
una tot ab mon nebot.
D.ª Tot que va venir
miraba també distreta,
ensopega y cau ¡pobretal
y se tot y s' vá morir.

PAU SALA.

TRENCA-CLOSCAS.

Ab aquestas paraulas formar lo nom d' un poble de Catalunya.

MORALOBONGOF.

TRIANGUL DE PARAULAS.

Sustituir los punts ab lletas que llegidas horizontal y diagonalment diguin: la 1.ª ratlla lo que fá un neo; la 2.ª lo que té un arbre; la 3.ª ne tenen molts assistents; la 4.ª tots ho tenim; y la 5.ª una lletra.

J. M. AGUILETA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7.—Lo que hi ha á las hortas.
4 5 6 7 6 7.—Lo que farà en Cánovas.
1 2 3 4 5.—Un poble de Catalunya.
6 5 4 7.—Una planta.
6 4 7.—Lo que hi ha per Carnaval.
4 5.—Lo que es un anech vell.

GEROGLIFICH.

Grans grans grans grans
grans grans grans grans
F A N I

E

F. PLANAS Y M.

SOLUCIONS

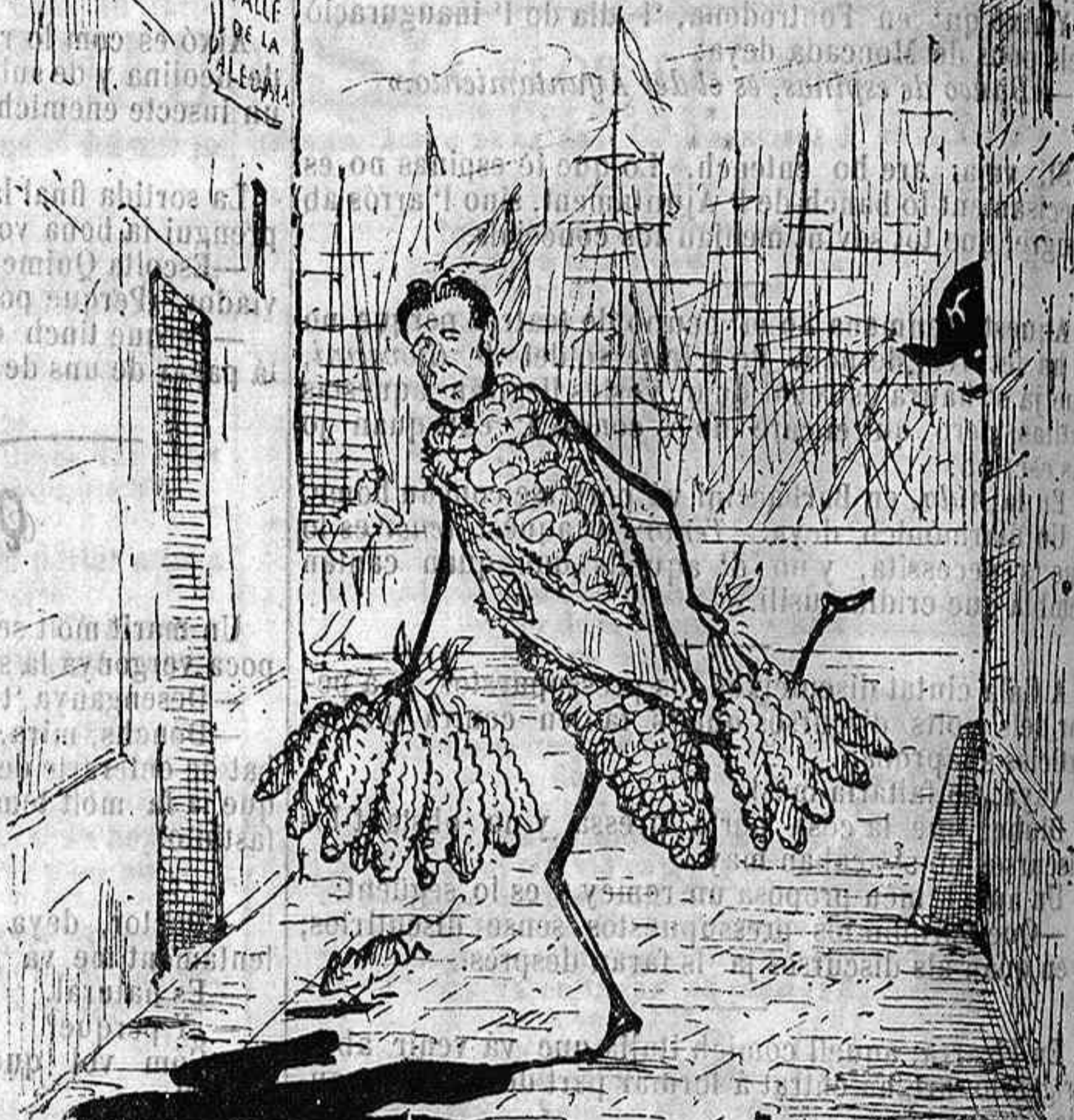
A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª.—Catalana.
- IDEM 2.ª.—Martell.
- ANAGRAMA.—Eram, Amer, mare, rema.
- MUDANSA.—Toro, moro, coro.
- LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Cartabó.
- TRENCA-CLOSCAS.—Alcover.
- COMBINACIÓ NUMÉRICA.—8 3 4
1 5 9
6 7 2
- GEROGLIFICH.—Gos fart no cassa.

COSAS DEL MES.

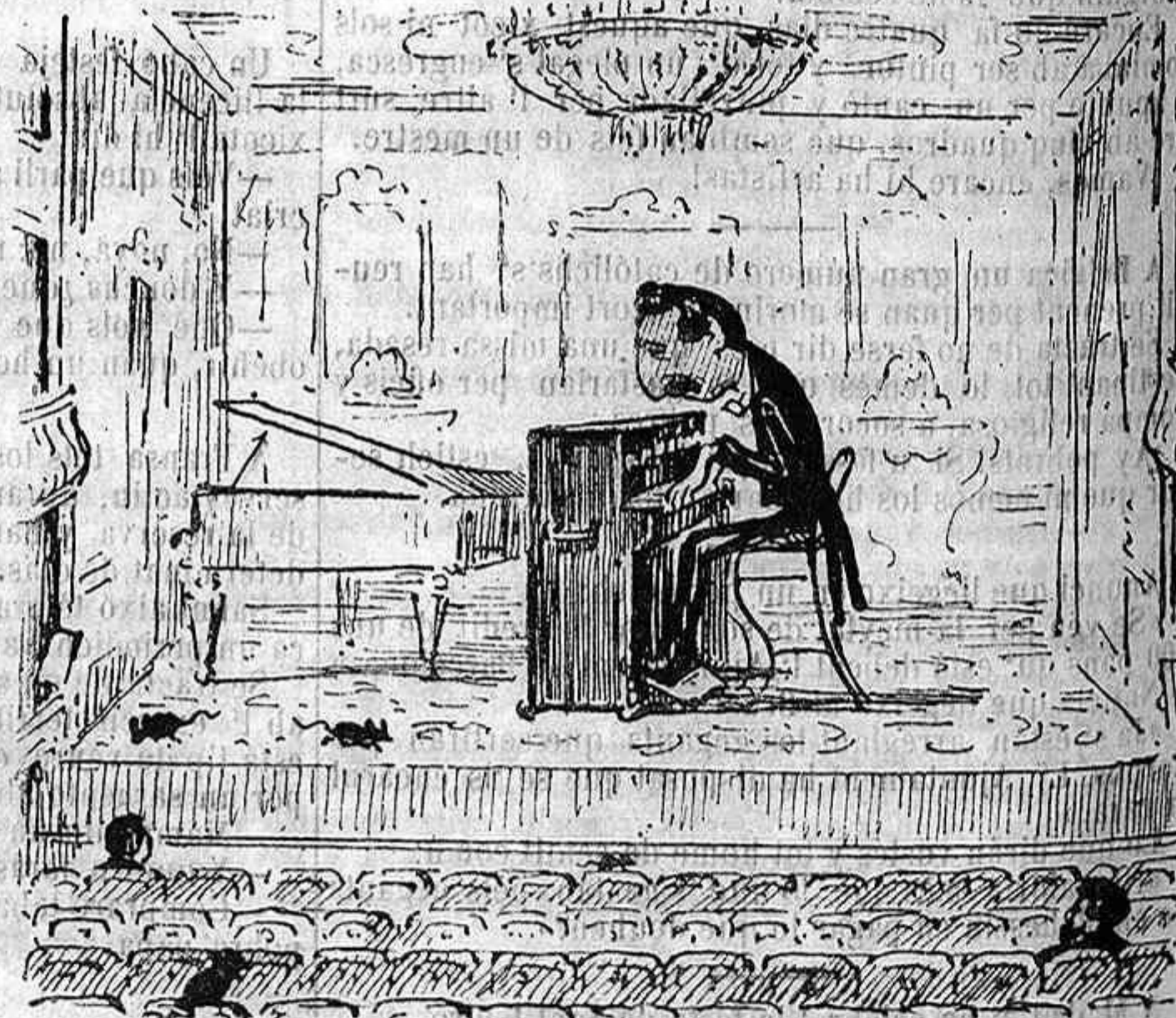
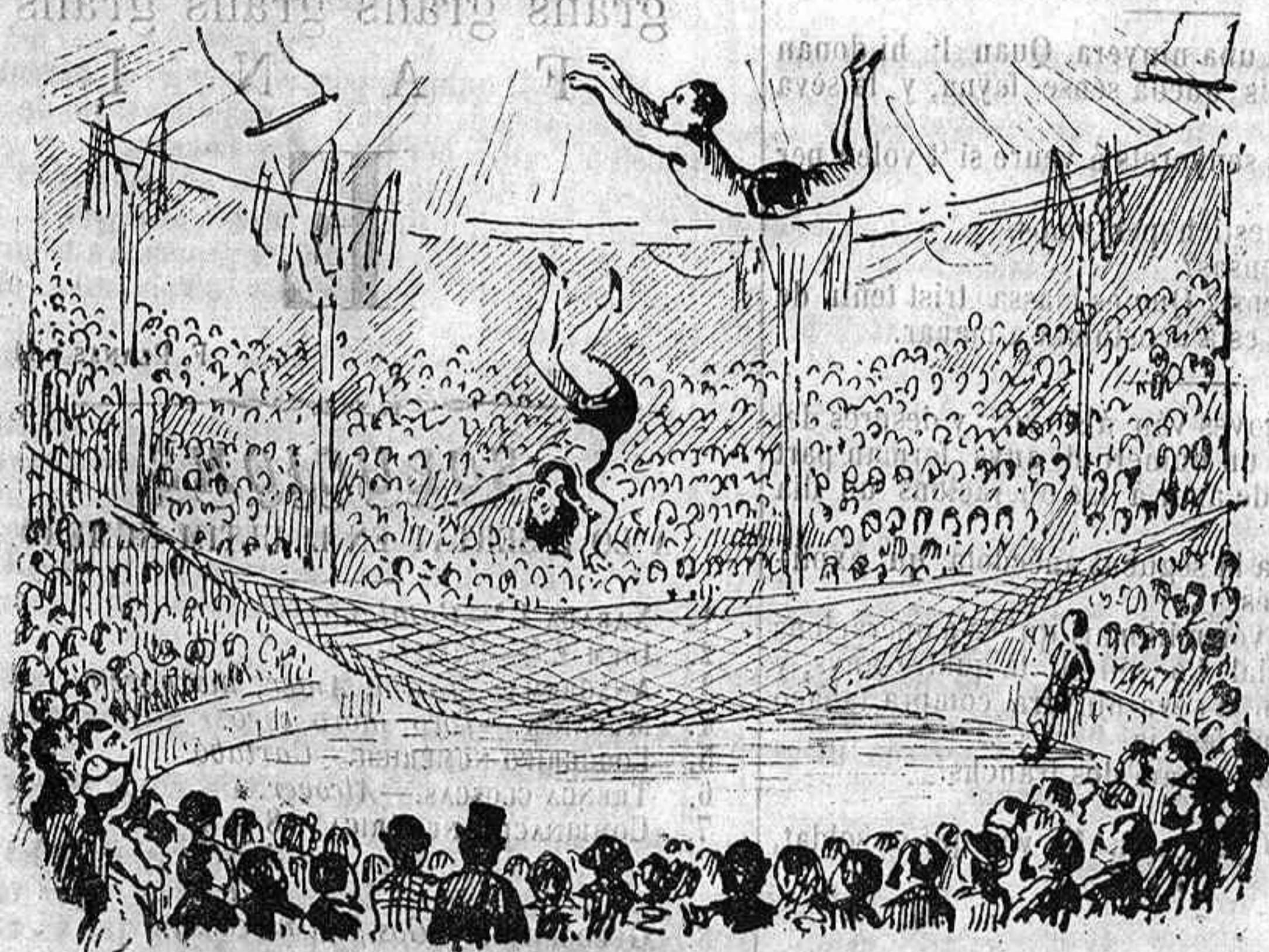
Espectacles mansos.

Liquidació diària.

Jugant a fet.

LO PÚBLIC IL·LUSTRAT.

Espectacles de forsa.

Espectacles d'art.